

blot for at faa Lov til at sende sine Embedsmænd derud og faa Lov til at give Penge ud dertil? Men det var altsaa den højtærede Finansministers Bedømmelse af Koloniernes Værd og Betydning, at det var et Sted, hvor man kunde blive af med sine overflødige Penge. Eller en anden Betragtning. Fordi de danske Landmænd havde fundet paa at dyrke Sukkerroer, skulde der deri ligge en tilstrækkelig Grund til, at vi hvert Aar skulde sende 600,000 Kr. til Vestindien? Jeg synes, det er op-højede finansielle Betragtninger, som jeg ikke tvivler paa, at dette Tings Medlemmer have hørt paa med megen Andagt. Jeg tror, det i alt Fald har været noget nyt. Eller skulde det overhovedet være den glimrende Ledelse af vore Koloniers finansielle Forhold, eller skulde det — ja jeg maa skynde mig at sige, for ikke at blive beskyldt for Uvidenhed, at dette ikke hører under Finansministeriet, men under Regeringen overhovedet — være Ledelsen af den grønlandske Handel med det glimrende Overskud, den hvert Aar tilfører vore Finanser, der skulde give den højtærede Finansminister Berettigelse til, selv over for en saa usselig Graaspurv som et ungt Medlem i denne Forsamling, at optræde, som han har gjort? Men endvidere, jeg for mit Vedkommende hævder for mig, just som ungt Medlem, min fulde Ret, ikke blot min juridiske parlamentariske Ret, men moralsk Ret til at meddele og bringe frem det Indtryk, som et nyt Medlem, der med Alvor og virkelig Ønske om at trænge ind i Finanslovens Hemmeligheder, modtager deraf. Det er ikke første Gang, jeg staar i en offentlig Forsamling; det er ikke første Gang, jeg har med Regnskab og Budgetvæsen at gøre, jeg har maaske haft lige saa længe at gøre med det som den højtærede Minister, jeg har for staaet over for den samme Situation og — hvis jeg i Øjeblikket maa gaa over i en lidt mindre alvorlig Tone, det er just saaledes, jeg holder mest af at tale om saadanne Ting — jeg ved overordentlig godt, at har man først været i en Forsamling i nogen Tid, gaar det saadan, at man slider sig ind i det, man gaar ind og ud i det i Slaabrok og Tøfler, man vænner sig efterhaanden til selv en nok saa mærkelig Maade at affatte Bevilinger og Budgetter paa, og naar der er gaaet en vis Tid, synes man slet ikke, det kan være anderledes. Jeg synes, at det er gavnligt, at der en Gang imellem bliver slaaet til Lyd for den Maade, hvorpaa man kommer til at se det, naar man træder ind, frisk og ubørørt til det, navnlig maaske

naar i øvrigt man ikke ganske savner Forudsætningerne til at udtale sig om det. Jeg bilder mig ind, at jeg er i den Stilling. Maa jeg endvidere sige, at heller ikke de Udtalelser, som jeg fremkom med, vare af den Natur, deres Indhold var ingenlunde saaledes, at de kunde berettigede den højtærede Finansminister til at udtale sig, som han gjorde. Den højtærede Finansminister lagde temmelig megen Vægt paa, at jeg, da jeg roste Statens Regnskabsafslæggelse, det vil sige Afslutningen af Statsregnskabet, ikke fremhævede, at der dog var en Mangel derved, idet der ikke fandtes knyttet dertil en Formueopgørelse, en Status; han saa heri et Vidnesbyrd om, at jeg havde meget ringe Indsigt i den Slags Ting. Men hvis den højtærede Finansminister havde Ret i, at dette Punkt virkelig havde saa stor en Betydning; maatte han for det første være en lidet samvittighedsfuld Finansminister, ligesom han ogsaa derigennem indirekte rettede en meget skarp Anklage mod sine Forgængere over, at de ikke for længst havde haft Øjnene aabne derfor, ikke for længst knyttet en saadan Status til Statsregnskabet. Men for mit eget Vedkommende kan nu den højtærede Finansminister være ganske rolig. Jeg har selvfølgelig intet Øjeblik kunnet forudse, at Finansministeren har gjort sig bekendt med, hvad jeg har sagt andetsteds om Budgetter og Regnskaber. Men der, hvor jeg netop har haft Lejlighed til at fremhæve som et lysende Eksempel den klare, dygtige Regnskabsafslutning, den omhyggelige Opgørelse af Kassebeholdning just i Regnskabsaarets Afslutningsøjeblik, den heldige Maade, hvorpaa man siden er bestemt Kasseordre fra nogle og tres — jeg husker ikke Datoen — har ordnet det, man kalder Supplémentsperiodeprincippet; der har jeg samtidig sagt, at den eneste Fordel, som f. Eks. Københavns Kommune og vel de større Kommuners Regnskaber have i Forhold til Staten, det er just, at de have en Statusopgørelse; det har Statens Regnskab ikke. Jeg var særdeles vel opmærksom paa det, men jeg fik Ordet i en saa sen Time, at jeg den Gang fandt det rigtigt at koncentrere mine Ord saa meget som muligt. Jeg siger, de Herrer maa undskylde mig, men belært af Erfaringen gør jeg det ikke nu i Aften. Men altsaa det synes jeg aldeles ikke, den højtærede Konseilspræsident og Finansminister havde nogen Grund til at lægge Vægt paa, og det saa meget mindre, som det kom jo dog egentlig an paa, om den Status, der blev knyttet til Regnskabet, blev saa for-